

ΜΕΛΙΝΑ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΗΛΙΟΣ

ΜΕ

ΜΟΝΟΣ

ΤΑΚΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΕΡΣΑ ΖΑΧΑΡΙΑ

ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ

12+

Η λεμονιά

Τα καλοκαίρια τα περνάμε με τη γιαγιά και τον παππού στο Μεγάλο Πεύκο, δίπλα στη θάλασσα. Ο παππούς είχε έναν κήπο που αριθμούσε από 22 έως 29 φιστικιές. Το σύνολό τους παραμένει πάντα ένα αίνιγμα. Τα απογεύματα κατεβαίνω κι εγώ να τον βοηθήσω, αλλά συνήθως δε μ' αφήνει να κάνω πολλά και με στέλνει να κάνω κούνια δίπλα στο πηγάδι. Βαριέμαι πού και πού, γι' αυτό πιάνω να μετράω τα δέντρα. Για κάθε δέντρο σχηματίζω στο χώμα μια κουκκίδα και στο τέλος τις αθροίζω. Όμως, είναι και κάτι δέντρα πονηρά, που τα κλαδιά τους μπλέκονται μεταξύ τους και δεν ξέρω αν πρέπει να τα μετρήσω για ένα ή για περισσότερα. Αυτά τα μπερδεμένα τα μετράω ξεχωριστά και μετά πηγαίνω και τα σημειώνω στο «Μ» που σχηματίζω στο έδαφος (δηλαδή στο «μπερδεμένα»), αλλά κάθε μέρα προκύπτει άλλο αποτέλεσμα. Μετά συνήθως πεινάω, τινάζω τα χώματα από πάνω μου και τρέχω να δω τι μου έχει ετοιμάσει η γιαγιά.

Η γιαγιά βάζει από νωρίς μια καρέκλα μπροστά στα μάτια της κουζίνας και κάθετα για ώρες πάνω από τους ατμούς της κατσαρόλας ή το τοισίρισμα του τηγανιού. Πότε κάνει μπαρμπούνια, πότε κρέας με μελιτζάνες, πότε κοκκινιστό, αν και εγώ περιμένω πάντα το Σάββατο που ετοιμάζει πολίτικο χαλβά με ολόκληρα αμύγδαλα. Όσες δουλειές όμως κι αν έχει, βγαίνει κάθε τόσο στο μπαλκόνι

και φωνάζει «Νίκο, είσαι καλά;», «Νίκο, να σου φτιάξω καφέ;», «Νίκο, πρόσεχε, το καπέλο σου, έχει ακόμα ήλιο». Ο παππούς συνήθως κάνει κάποιο νεύμα να τον αφήσει ήσυχο. Σκαλίζει με την τσάπα και ποτίζει τον κήπο από το νερό του πηγαδιού μας. Το απόγευμα, η γιαγιά τού πηγαίνει με το δισκάκι έναν ελληνικό καφέ στο μικρό κiosk με τις καλαμιές, εκεί που κάθεται για να ξαποστάσει. Η φανέλα του ποτίζει από τον ιδρώτα και τα πόδια του είναι μες στο χώμα. Ο σκονισμένος ήρωας της γιαγιάς. Εμένα με τσαντίζει πολύ αυτό, γιατί εκείνος δεν της φτιάχνει ποτέ καφέ ούτε τη ρωτάει αν είναι εντάξει όλη μέρα που μαγειρεύει, καθαρίζει, σιδερώνει και πλένει τα πιάτα.

Γι' αυτό και σκαρφίστηκα ένα σχέδιο σατανικό. Πήγα στη γιαγιά και της είπα:

– Γιαγιά, θέλω να φυτέψω μια λεμονιά!

– Μα, τζιέρι μου, είσαι πολύ μικρή ακόμα, δεν μπορείς καλά καλά να σηκώσεις την τσάπα.

– Θα τα καταφέρω. Έχω μαζέψει λεφτά από το χαρτζιλίκι μου και θα αγοράσω μια λεμονιά να την περιποιούμαι κι εγώ όπως ο παππούς τις φιστικιές.

Όταν θα μεγάλωνε η λεμονιά και θα έκανε λεμόνια, θα τα έστυβα και θα πουλούσα φρέσκια λεμονάδα με παγάκια στις φίλες της γιαγιάς μου, σε καλή τιμή βέβαια γιατί είναι φίλες της γιαγιάς μου, και με τα λεφτά αυτά θα έπαιρνα ένα δώρο στη γιαγιά, να της δείξω πως εγώ την αγαπάω πιο πολύ απ' όλους. Αυτό βέβαια δεν της το είπα.

Συμφώνησε. Έτσι, την άλλη μέρα, που θα πήγαινε για ψώνια στο «μάρκετ», με πήρε μαζί της. Και τοίχλες πήρα και

τη λεμονιά. Ο παππούς το ίδιο απόγευμα με βοήθησε να τη φυτέψουμε. Σκάψαμε έναν μικρό λάκκο και βάλαμε τη ρίζα της. Τη στηρίξαμε με χώμα, την τακτοποιήσαμε και μετά του είπα να με αφήσει λίγο μαζί της, για να συνεννοηθούμε. Μίλησα λοιπόν στη λεμονιά και της είπα πως εγώ θα τη φρόντιζα και θα την πότιζα και θα την πρόσεχα κάθε μέρα και το βράδυ θα την έβλεπα από την τζαμαρία, να μη φοβάται.

Κάθε απόγευμα φορούσα το κίτρινο σορτσάκι μου (για να της δείξω πως είμαστε από το ίδιο είδος και την καταλαβαίνω) και ένα άσπρο μπλουζάκι που γινόταν χάλια. Είχα κι ένα τετράδιο όπου σημείωνα την πρόοδό της. Μια μέρα, για παράδειγμα, έβγαλε δυο νέα φύλλα, ήταν πραγματικό γεγονός. Βέβαια, για να είμαι ειλικρινής, δε μεγάλωνε πολύ. Περίμενα ότι θα μεγάλωνε πιο γρήγορα, ότι κάθε μέρα θα έπαιρνε τουλάχιστον τρεις πόντους, θα έφτανε γρήγορα τις φυσικιές και θα έκανε μεγάλα λεμόνια, σαν κίτρα.

Ένας μήνας πέρασε και το τετράδιό μου ήταν σχεδόν κενό. Καμία πρόοδος. Το μόνο κέρδος ήταν πως το απόγευμα η γιαγιά, μαζί με τον ελληνικό καφέ του παππού, μου κατέβαζε κι εμένα μια πορτοκαλάδα ή ακόμα και λεμονάδα, κλείνοντάς μου το μάτι. Πού και πού, όταν την έβλεπα να έρχεται, ξεφυσούσα και περνούσα το χέρι μου από το μέτωπο σαν να διώχνω τον ιδρώτα. Τότε εκείνη έβαζε τις φωνές στον παππού: «Μα καλά, δεν το βλέπεις το παιδί που έχει λιώσει; Γιατί δεν το βοηθάς;». Πλάκα είχε.

Το βράδυ πάντα σέρβιρε το φαγητό πρώτα σε μένα, γιατί έλεγε πως είμαι ο Βενιαμίν και πρέπει να μεγαλώσω. Μια έκφραση αηδίας σχηματιζόταν στο πρόσωπο

της αδερφής μου, που όλη μέρα χανόταν μέσα σε κάτι περιοδικά και ατέλειωτα τηλεφωνήματα με τις πανηλίθιες φίλες της. Γκρίνιαζε ότι βαριόταν «α-φό-ρη-τα», ότι ήθελε να πάει σινεμά, ότι οι γονείς μας ήταν βλαμμένοι που δεν την αφήναν να πάει διακοπές με τις φίλες της και κάτι τέτοια. Μετά το φαγητό καθόμασταν όλοι μαζί και είτε παίζαμε χαρτιά με τον παππού είτε μας έλεγε φρικτές ιστορίες από τον πόλεμο είτε βλέπαμε τηλεόραση πριν πάμε για ύπνο.

Ένα βράδυ αναγκάστηκα να παραδεχτώ στον εαυτό μου πως τα σχέδιά μου δεν πήγαιναν όπως τα είχα υπολογίσει. Το δέντρο δε μεγάλωνε. Και ήξερα πως όλοι το είχαν προσέξει, αλλά δε μου το έλεγαν για να μη στενοχωρηθώ. Φαίνεται πως δεν ήμουν καλή κηπουρός και δεν μπορούσα να το βοηθήσω.

Έφταιγα εγώ και μόνο εγώ.

Εκείνο το βράδυ ήρθε η γιαγιά να με καληνυχτίσει, όπως συνήθιζε, και κατάλαβε πως κάτι με βασάνιζε.

– Τι έχεις, τζιέρι μου; μου είπε.

– Γιαγιά, η λεμονιά μου δε μεγαλώνει.

– Τη φροντίζεις;

– Τη φροντίζω, γιαγιάκα, με όλη μου την ψυχή.

– Την ποτίζεις όπως πρέπει; Της λες ότι την αγαπάς;

– Ναι, γιαγιά, όλα τα κάνω. Μέχρι και το σορτς μου είναι κίτρινο.

– Τότε δε φταις εσύ, μικρό μου. Μπορεί να φταίει το χώμα, μπορεί η εποχή, ή μπορεί να μην ήταν καλό το δέντρακι. Κάποιες φορές, να ξέρεις, δε φταίμε εμείς όταν κάτι δε μεγαλώνει.

Μου έδωσε ένα φιλί κι έσβησε το φως.

«Βάλω μαγιό, πάω βουνό, κάνω μπάνιο». Αυτή ήταν η πρώτη μου φράση, κάτι που θορύβησε τους γονείς μου, αλλά όχι εμένα.

Με λένε Μαρίνα και, για να είμαι ειλικρινής, δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' όσα γίνονται γύρω μου. Όπως πού πάει ένας μπαμπάς με μια βαλίτσα στο χέρι. Ή γιατί η μαμά μου έγινε μπεζ και γιατί το «βλαμμένο», η αδερφή μου δηλαδή, εξαφανίζεται συνεχώς πίσω από ένα τηλέφωνο.

Έτσι, προτιμώ να παρακολουθώ τα δρομολόγια των αεροπλάνων στον ουρανό και τους γλάρους να κρατούν με το ράμφος τους εργόχειρα με βελονάκι. Προτιμώ να περπατώ με τον γάτο μου στον ώμο, να κάνω φίλους που μοιάζουν με καρότα ή γοριλάκια και να φτιάχνω τζιζκέικ λεμόνι.

Τι κάνεις όμως όταν οι «καταστάσεις σε προλαβαίνουν», που λένε κι οι μεγάλοι; Ή όταν ερωτευτείς; Μπορείς να τους συντηρήσεις όλους στην κατάψυξη, να την ανοίγεις και να τους βλέπεις εκεί όπως τους ήξερες. Ή αναγκαστικά να «με-γα-λώ-σεις», με όποιο τρόπο μπορείς.

Αρκεί μέσα σου, βαθιά στην ψυχή σου, να κρατάς ό,τι έχει σημασία για σένα. Όπως την εικόνα του ήλιου με δυο μεγάλα μουστάκια να τεντώνεται στο ηλιοβασίλεμα, σαν μια τεράστια πύρινη γάτα.

ISBN: 978-960-471-188-8

9 789604 711888

www.kaleidoscope.gr